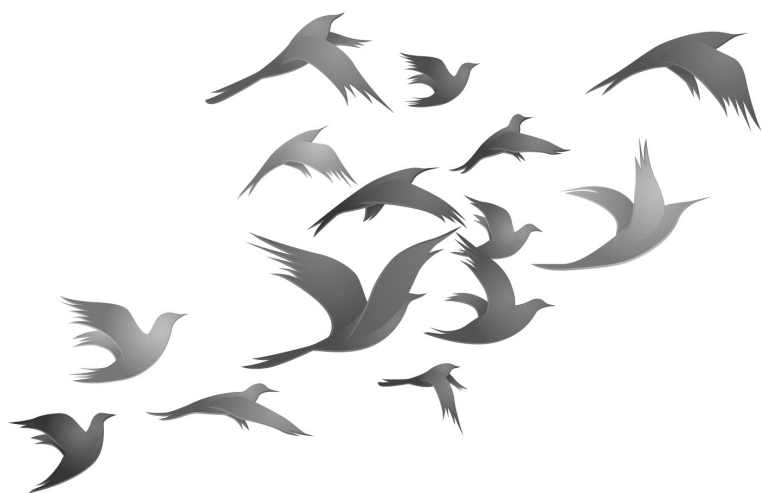

Cogito

REFLECȚII ȘI RIME
DIN PRETORIU
ADUNATE

Mihai Adrian Hotca

REFLECȚII ȘI RIME DIN PRETORIU ADUNATE

Universul Juridic

București

-2019-

Cuvânt-înainte

Reflecții și rime din pretoriu adunate este cea de-a treia carte din seria *COGITO*, alături de lucrările *Viața prin ochii unui avocat* și *Cugetările unui jurist*.

Prima parte a cărții – intitulată *Reflecții* – completează opiniile exprimate în precedentele două ale seriei. Această parte analizează puncte de vedere despre subiecte importante sau actuale relevante. *Inter alia*, sunt abordate teme precum: *Novicele și specialistul; Eroii, gloria și uitarea învinșilor sau anonimilor; Suntem suma relațiilor noastre; Conștiința și inteligența artificială; Partidele politice – organizații anacronice; Culegătorii de scame; Considerații despre limbajul trupului; Suntem ceea ce gândim; Avalanșa informațiilor* ș.a.

Cea de-a doua parte a cărții – denumită *Rime din pretoriu adunate* – este destinată unor texte rimate prin care am încercat să pun în lumină anumite cusururi sau virtuți umane ori să surprind în forme neconvenționale teze și aspecte din societate.

Acestea au fost inspirate de protagoniști ai pretoriului (sălilor de judecată), de alți participanți la actul de justiție ori de întâmplări aflate în mai mare sau mai mică legătură cu fenomenul juridic. Dintre titluri, cu caracter de exemplu, menționăm: *Justiția; Avocatul; Procurorul; Greșierul; Ciolanul puterii; Pantofii; Scuza și acuza; Tu ce faci pentru țară?; Democrația și dictatura* etc.

Reflecții și rime din pretoriu adunate

Îmi manifest nădejdea că această nouă lucrare se va bucura măcar de succesul antesoarelor două din grupul *COGITO*.

În final, vreau să transmit cititorilor salutul cordial al celui care se consideră un muritor aflat în slujba regelui (cititorul).

Să fim rezilienți la evenimente
impredictibile negative!

Mihai Adrian Hotca

Capitolul I

Profiluri sociale

1. De ce toate mi se întâmplă numai mie?

Prolog: „Suntem în țara din care Caragiale a fugit exasperat, țara în care Eminescu și-a pierdut mințile, țara care a refuzat, iresponsabil, oferta făcută de Brâncuși, la bătrînețe: aceea de a-și lăsa întreaga operă compatrioților săi. Țara care și-a omorât elitele în pușcărie, țara în care n-au mai vrut să se întoarcă Mircea Eliade, Cioran, Eugen Ionescu, George Enescu. Țara din care pleacă, mereu, tineri excepționali și nu doar ca să se căpătuiască, țara care furnizează Europei milioane de muncitori cu ziua, prost utilizați și prost plătiți la ei acasă” (A. Pleșu)¹.

Fără o explicație anume, aproape de fiecare dată când mă gândesc la **autovictimizare**, fac asocierea cu filmul de comedie *Toate mi se întâmplă numai mie*, care îl are în rol principal pe Bud Spencer. Sigur, nu filmul în sine este cel care generează această asociere, ci titlul foarte captivant, care sună foarte bine și pe care, odată auzit, nu-l mai poți scoate din minte. Acest titlu mi-a intrat pur și simplu în cap după prima lectură a afișului de promovare a filmului, la

¹ A. Pleșu, *Odată pentru totdeauna*, disponibil pe www.adevarul.ro (accesat în data de 12 ianuarie 2019).

începutul anilor '80, și de atunci nu l-am mai uitat.

Multă vreme, după ce am vizionat filmul, îmi revenea în minte titlul acestuia: *Toate mi se întâmplă numai mie*. Însă nu vreau să discut aici despre film, ci despre acele persoane pe care fiecare dintre noi le întâlnim în diverse grupuri sociale, care **pozează în victime** ale sistemului statal, *statului paralel*, colegilor de muncă, rudelor, partenerilor de viață sau de afaceri și, finalmente, ale întregii societăți.

Astfel de indivizi se consideră victime ale celorlalți oameni sau entități private ori statale. Curios este faptul că unii dintre aceștia chiar cred, iar alții doar afirmă, în mod mincinos, că *toți sunt împotriva lor*, iar ei sunt *singuri contra celorlalți*. Orice lucru negativ care li se întâmplă acestora în viață este aruncat în răspunderea celorlalți sau este pus pe seama unor împrejurări pe care nu le puteau anticipa ori controla, dar în niciun caz nu în sarcina lor, întrucât ei se erijează în victime.

Sigur, în societate sunt și oameni realmente prejudiciați, vătămați sau lezați, care au calitatea de *victime propriu-zise*, dar nu despre acestea vreau să discut aici. Aici îi am în vedere pe cei care își arogă, având sau nu reprezentarea realității, fără temei postura de victime, adică pe cei care se autovictimizează. Toți aceștia au pretenții disproporționate față de societate, în raport cu ceea ce ei oferă. Aceștia nu-și asumă efectele conduitei lor și îi consideră pe alții vinovați de situația în care se află. Într-un cuvânt, îi am în vedere pe oamenii care se autovictimizează.

Autovictimizarea (autoflagelarea morală) este starea psihologică autoindusă trăită de un om care pretinde că se află în postura de persoană lezată (victimă, persoană vătămată, persoană prejudiciată). Orice persoană poate fi victimă reală a unor fapte sau poate fi vătămată de anumite evenimente ori se poate găsi în alte situații de vulnerabilitate. Însă autovictimizarea este termenul care desemnează pretenția necorespunzătoare adevărului pe care anumiți oameni o au, susținând că se găsesc în situații de vulnerabilitate care necesită protecție¹.

În orice colectivitate mare și, uneori, în grupurile sociale mici vom găsi persoane care se autovictimizează. Ponderea autovictimizării în cadrul diferitelor grupuri sociale este totuși diferită de la o societate la alta, în funcție de anumiți factori, precum: zona geografică, cultura, istoria, naționalitatea, regimul politic ș.a.

Cauzele autovictimizării sunt multiple și este greu de făcut un inventar infailibil al acestora, dar foarte probabil pe unul dintre primele locuri se situează **neîncrederea** în semenii. Aceasta – neîncrederea – este una dintre componentele profilului psihocultural al unui popor, care apare ca o consecință a orientării sale spre scepticism.

Și **cultura** poate fi o cauză a autovictimizării. Dacă în cultura unui popor tragediile sau trădările sunt întâlnite în mod frecvent, iar celelalte popoare sunt văzute ca ostile și educația în familie ori cea instituționalizată sunt tributare acestei

¹ A se vedea M.A. Hotca, *Viața prin ochii unui avocat*, Ed. Universul Juridic, București, 2018, p. 109.